



Bith fotta i

BTJ

ББК 85
УДК 7
В11

«Він, вона, ВІЛ» - збірка історій людей, які живуть з ВІЛ, які отримали соціальну, психологічну, юридичну підтримку від команди благодійної організації «100 відсотків життя. Кропивницький».

На фотоілюстраціях зображені люди, яким не байдужа тема ВІЛ.

Збірка створена в рамках проєкту HealthLink: «Прискорення зусиль України з метою подолання епідемії ВІЛ» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

© Автор історій: Вікторія Семененко.

© Фотограф: Олена Непотенко.

© Фотостудія «Live View».

«Він, вона, ВІЛ»

м. Кропивницький
2020

Я повинен сказати коханій, що в мене ВІЛ

Оксана і Максим зустрічалися два місяці. У них тільки розпочинався букетно-солодкий період, як хлопець дізнався, що він ВІЛ-інфікований. Сказати? Мовчати? Втекти від діагнозу?

- Мені стало погано... Дуже... Я пішов у лікарню. Мене поклали в стаціонарне відділення. Під час обстеження, виявили, що ВІЛ... Усе відбулося настільки швидко. Я довго не міг прийти в себе від почутого..., - розповідає Максим.

Хлопцю 23 роки. Вихований, відповідальний, грамотний, з вищою освітою, веде здоровий спосіб життя, працює. Змиритися з діагнозом не міг. Медичні працівники Світловодської лікарні порадили допомогу соціальної консультантки проєкту «HealthLink» «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на Кіровоградщині» БО «100 відсотків життя. Кропивницький» Ольги Іваненко. Тоді він не знав, чи вона йому допоможе, але погодився. Треба було з кимось поспілкуватися.

- По симптомах із ВІЛ-інфекцією Максим живе мінімум п'ять років. Коли він дізнався про ВІЛ – був у тяжкому шоці. Такого хвилювання я ще не бачила. Руки трусилися, не міг зібрати думки до купи..., - пригадує перше знайомство з хлопцем Ольга: - Я його заспокоїла. А потім Максим сказав, що в нього є кохана дівчина, яку він не хоче втрачати. Тому йому страшно.

Максиму важко давалося це рішення. Найбільш за все на той момент він потребував спілкування із коханою. У них ще не було статевих стосунків, тому він був упевнений, що вона здорова.

- І нарешті я наважився. Вирішив так: якщо Оксана – моя людина, вона мене зрозуміє. Вона мене не залишить... Ми сиділи на кухні, пили каву.



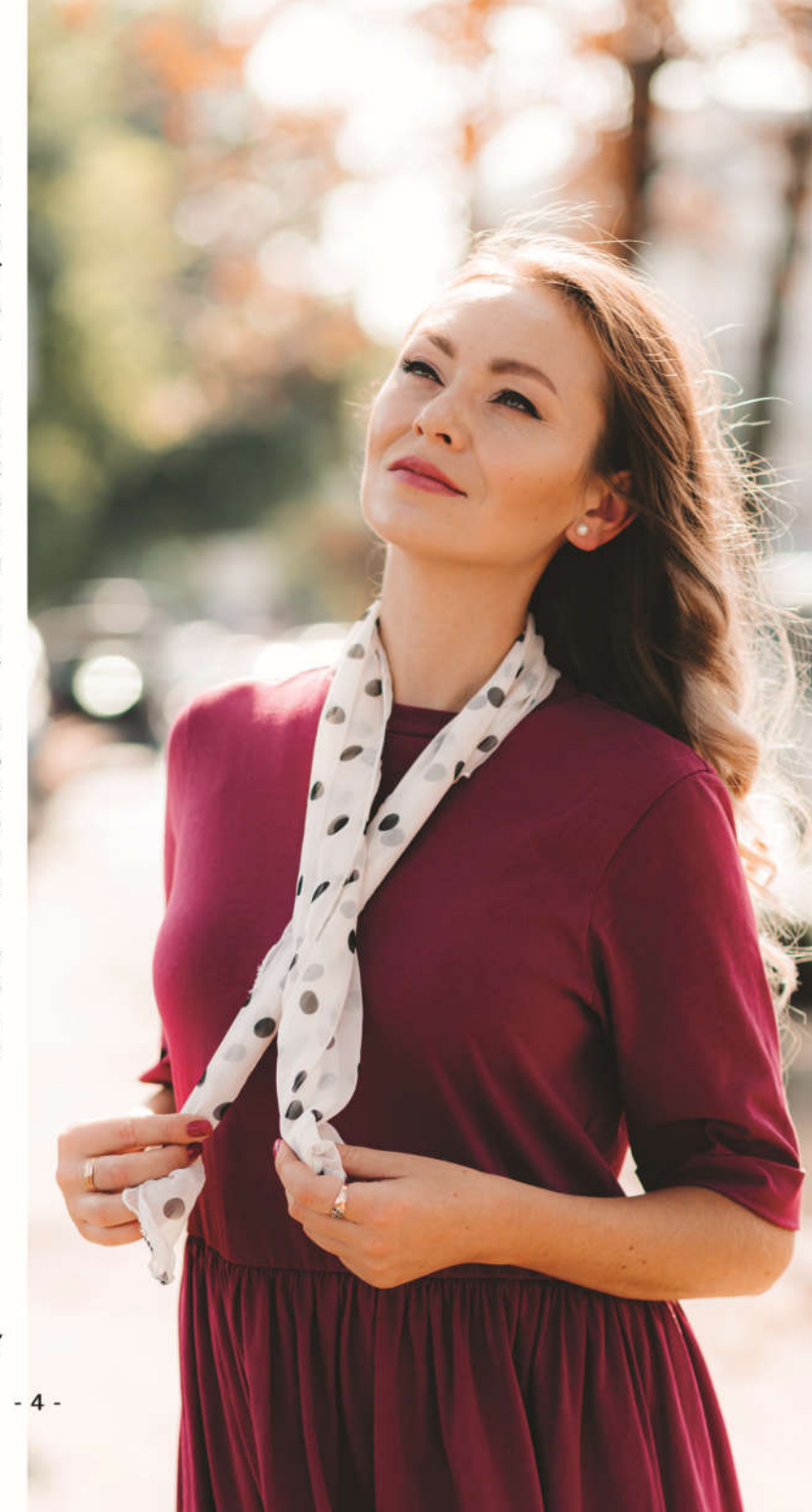
Я взяв її за руку і сказав: «У мене ВІЛ». Оксана розхвилювалася, не знала, що мені сказати. А я не знав, як заспокоїти її... Тоді я попросив Оксану зустрітися з Ольгою – своєю соціальною консультанткою, яка розповіла мені багато нової інформації про ВІЛ, яка знає, як підійти до людей в такому шоковому стані... І Оксана погодилася, - каже Максим.

- Спочатку дівчина сказала, що їй треба переосмислити всю ситуацію. І потім ми з нею зустрілися. Їхні стосунки тільки зароджувалися, тож вона могла залишити Максима. Але між ними був вогник кохання. На той момент я надавала психологічну підтримку не скільки Максиму, скільки Оксані. Я їй пояснила все доступно, відверто. Дівчина задавала мені багато питань, на які я відповіла. І вона зрозуміла, що ВІЛ – не вирок, - каже соціальна консультантка.

Після цієї бесіди, дівчина більше не вагалася, що їхнім почуттям і майбутньому може щось загрожувати. Є лікування АРТ-терапія - і це головне. Оксана не залишила хлопця, а стала його підтримкою, опорою. У їхніх стосунках відтоді була лише довіра і взаєморозуміння. Їхні почуття перейшли на новий етап...

- Молодята готуються до весілля. Я щаслива, що змогла бути корисною у їхніх долях. Максим був відвертим – і це головне. Він захистив їхні стосунки. І убезпечив дівчину від ВІЛ-інфекції. Нехай у них все буде добре, - щасливо каже Ольга.

Історія записана 2 березня 2020 року







Я зрозумів цінність життя

Чи буду я жити завтра? Чи побачу свою дитину? Це перші запитання, які промайнули в голові Степана, коли йому діагностували ВІЛ-позитивний статус.

- Я подумав, що втратив все – роботу, жінок, дитину. Я був холостяк. Мене влаштовували вільні стосунки без обов'язків. В однієї жінки від мене була дитина, ми разом проводили вихідні. Я їм допомагав. Та в один момент мені, ніби, обрізали крила, коли сказали про два діагнози.

А все почалося з того, що в мене з'явився дивний висип, я відчував сильну втому хоча фізично нічого такого не робив. І ще були деякі симптоми, про які не хочу казати. Врешті, вони змусили мене піти у лікарню. Гепатит С і ВІЛ – це два діагнози, які вибили мене із життя. Відтоді, я майже жив у лікарні, змінюючи стаціонарні відділення,- розповідає 40-річний Степан.

Каже, що потрібен був певний час, аби він морально змирився з діагнозами. І якби не допомога Ольги Іваненко - соціальної консультантки проєкту «HealthLink» «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на кіровоградщині», він би не викарабкався.

- Коли я познайомилася із Степаном він був зневірений. Скаржився, що втратив все, що крім дитини у нього нікого немає. Власне, я і почала його переконувати, що він потрібен дитині, що заради неї треба жити, що пізніше зустрине справжнє кохання, адже на все свій час. Я йому сказала: «У тебе є шанс.



Бери себе в руки. Твої захворювання безпечні, якщо їх лікувати». Щоб допомогти Степану повірити в себе, була проведена не одна консультація. І щоразу я бачила, як він стає впевненішим, як його самопочуття покращується. Він почав приймати АРТ-терапію. Вже за кілька місяців Степана виписали з лікарні і він повністю змінив своє життя, - розповідає Ольга Іваненко.

Відтоді минуло близько року. Степан вилікував гепатит С. Влаштувався на роботу. Приймає АРТ-терапію і відчуває себе добре.

- Я зрозумів цінність свого життя. На жаль, такою цінною. Та в кожного свій шлях... Я не чекав поки мене візьмуть в чергу на державну програму з лікування гепатитів. А поїхав за кордон на роботу, заробив кошти і купив необхідні ліки. Почав активно підвищувати свій імунітет, вживати вітаміни, вести здоровий спосіб життя. Терапія від ВІЛ-інфекції видається безкоштовно. Я сумлінно приймаю ліки і відчуваюся набагато краще. Коли я приїжджаю із заробітків, намагаюся більше часу проводити із сином. Я вдячний проєкту HealthLink і своєму соціальному консультанту Ользі Іваненко, яка допомогла мені повірити в свої сили, - насамкінець нашої розмови каже Степан.

Історія записана 21 квітня 2020 року



«Я хотіла всьому світу довести, що я і моя дитина такі, як усі»

ВІЛ-позитивна Катерина через незнання і стереотипи втратила дитину... Хотіла довести всьому світу, що вона із сином такі ж самі. Проте, не приймаючи АРВ-лікування, лише нашкодила собі. Життя не відмотати...

У 35 років, завагітнівши вдруге, Катерина дізналася, що в неї ВІЛ. «Не може бути, у мене перша донька повністю здорова, чоловік не гулящий...», - це перші думки, які тоді поселилися в голові жінки. Відтак, вирішила, що це помилка, що ВІЛ-інфекція не може торкнутися її сім'ї, що взагалі це хвороба «наркоманів і повій, а вона ж не така»...

- Після пологів я постійно переконувала себе, що ми із сином здорові. Я хотіла це довести всьому світу. Коли пропонували обстеження дитини на ВІЛ-інфекцію – я категорично відмовлялася. Коли лікар сказав, що я повинна приймати АРТ-лікування – я відмовлялася. Що я отримала взамін?... Смерть дитини... Втратила відчуття життя... Тисячі хвороб мене атакували. Я знесилилися. Хотіла впасти і не жити, - ділиться Катерина своєю історією.

Приблизно в такому стані жінку зустріла під кабінетом лікаря Тетяна Безим'яна - соціальна працівниця проєкту «HealthLink» «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на Кіровоградщині» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID), що втілює благодійна організація «100 відсотків життя. Кропивницький». Це той день, який дав відлік новому.





- Я помітила її в коридорі лікарні. Вона тоді сиділа і дивилася в одну точку. Я знала про її ВІЛ-статус. Тож підійшла і запросила в кабінет поспілкуватися наодинці. Я представилася, пояснила, що займаюся соціальним супроводом людей з ВІЛ-позитивним статусом. Жінка стала агресивною, коли це почула. Я попросила десять хвилин для розмови, а потім, кажу: «Якщо ти вирішиш, що я тобі не корисна, можеш мене не знати і не вітатися, вдавати вигляд, що мене немає, я піду з твого життя». Та мені вистачило п'яти хвилин. Я поклатла свою руку на її, сказала, що в мене є можливість допомогти. Вона розплакалася, відкрила мені душу... Я запитала її, чого вона не приймала раніше і не приймає зараз таке необхідне АРВ-лікування. Адже про ВІЛ-статус вона знає давно. Катя відповіла: «Я хотіла всьому світу довести, що я і моя дитина такі, як усі». Я сказала, що звісно, ви такі, як усі. Якщо ти будеш отримувати лікування, у тебе просто буде наявність хронічного захворювання, яке ти контролюєш», - пригадує розмову Тетяна Безим'яна.

Уже наступного дня вони разом поїхали здавати необхідні аналізи. Каті призначили АРВ-терапію, яку вона майже рік приймає щодня.

- У неї тоді було сто клітин. Як добре, що я не сильно спізнилася..., - каже Тетяна.

Зараз стан здоров'я Катерини значно покращився. Вона не скаржиться на погане самопочуття. Всю себе віддає кар'єрі. Займає хорошу посаду у себе в місті.

- Я вдячна проєкту «HealthLink» і Тані, що вони є в моєму житті. Лише зараз я живу, - каже жінка.



Я хочу жити, тому буду лікуватися

Матвій – колишній військовослужбовець. Півтора роки тому повернувся в райцентр. Два питання, які не давали спокою: як звикнути до мирного життя, як прийняти ВІЛ-статус і гепатит?...

Про обидва захворювання він дізнався з третього разу. Двічі приходив у лікарню здавати тести на ВІЛ і гепатит. Двічі не приходив за результатами.

- Я ходила до нього взимку у лікарню, де він лежав. Я вислухала все – як він кричав, як плакав. Він так кричав у палаті, що до нас заходила санітарка, думала, що він мене б'є. Йому треба було просто виговоритися. Він уже на той момент знав, що в нього ВІЛ і гепатит. У лікарню Матвій потрапив з опіками, тому не міг встати і піти, лежав.

Мені два місяці знадобилося, щоб я вмовила його розпочати лікування ВІЛ-інфекції і гепатиту, - розповідає Тетяна Безим'яна - соціальна працівниця проєкту «HealthLink» «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на Кіровоградщині» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID), що втілює благодійна організація «100 відсотків життя. Кропивницький».

Соціальна працівниця каже, що після того, як Матвія виписали з лікарні, вона повезла його у Кіровоградський обласний СНІД-центр. Йому зробили ІФА, згодом поставили на диспансерний облік, призначили АРВ-терапію. Також жінка домовилася про безкоштовне лікування гепатиту.





- Моє життя змінилося. Я офіційно працюю. У мене є дружина. Я зрозумів необхідність лікування цих захворювань. Я достатньо в своєму житті бачив... Я хочу жити. А значить я буду лікуватися, - каже Матвій.

Історія записана 29 листопада 2019 року

Ти зможеш

Він ускочив в останній вагон свого життя, долаючи внутрішній супротив: «чому так, чому я, де взявся ВІЛ і туберкульоз». Його вже як місяць могло не бути на цьому світі, адже в такому важкому стані рідко впливають в останній вагон...

Назар дуже худорлявий, втомлений, самотійно ходити не може, погляд порожній. Він готовий був помирати... Від життя нічого не хотілося – ні брати, ні давати. Не приносили радості двоє малих дітей та дружина, які намагалися знайти підхід до нього. Лець вмовили Назара поїхати в лікарню на обстеження. Він пручався настільки, наскільки вистачало сил... А їх майже не було.

У лікарні Назару діагностували ВІЛ і туберкульоз. Він негайно потребував госпіталізації. Проте йому не давали шансу. Його не хотіли брати в лікарню. Не вірили, що він виживе. Його вже списали. Боялися, що того ж дня він помре, не дійшовши до лікарняного ліжка. У нього свистіло в легенях, як вітер за вікном.

- Тань, приїдь... У нас є клієнт, але ми не знаємо, чи ти зможеш йому допомогти. Мені зателефонували в неділю і повідомили про Назара. Я залишила свої хатні справи. Попри те, що був вихідний помчала в лікарню. Я дивилася ніби крізь нього, він був у такому стані, що хотілося плакати. Та я всім серцем захотіла його витягнути з лап смерті. «Ти зможеш», сказала йому, - пригадує знайомство зі своїм новим клієнтом Тетяна Безім'яна - соціальна працівниця проєкту HealthLink «Прискорення зусиль України з метою подолання епідемії ВІЛ» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

Назар підписав необхідні документи на соціальний супровід. Тетяна придбала квитки за власні кошти і привезла Назара у СНІД-центр та Кіровоградський обласний протитуберкульозний диспансер. Його потрібно було повністю обстежити.

- Назара одразу поставили на облік, виписали АРВ-терапію, зробили аналізи на туберкульоз. Йому призначили лікування у обласному протитуберкульозному диспансері, - каже соціальний працівник.

Та вмовити Назара пройти лікування було не так просто. Він настільки зневірився у собі, що нікого до себе з рідних не підпускав, відмовлявся від лікування, не хотів жити. Та соціальний працівник не відходила – допомагала дружині нянчити дітей дошкільного віку, поки Назар проходив необхідні додаткові обстеження, надавала йому безперервну професійну психологічну, консультаційну та мотиваційну підтримку.

- Я в себе на грядці вибирала йому полуницю. Йому потрібне було сечогінне. Вмовляла вже, як могла. Через два тижні все ж таки вдалося його переконати у необхідності лікування, - продовжує розмову соціальний працівник.

Нині Назар перебуває у обласному протитуберкульозному диспансері - там отримує протитуберкульозну терапію, приймає АРВ-препарати. Півмісяця пройшло відтоді. Зараз почуває себе краще, запитує, як діти. Дружину теж обстежили на ВІЛ – діагноз не підтвердився. Діти пройшли обстеження – здорові.

- Ми з командою проєкту HealthLink та партнерськими організаціями, завдяки небайдужості головного лікаря протитуберкульозного диспансеру Галини Горенко, для цього клієнта зробили більше, ніж могли. Головне – він повертається до життя. У нього з'явилася бажання жити. Туберкульоз вилікований, головне вживати препарати. З ВІЛ, якщо приймати АРВ-терапію, можна безпечно жити. Зараз все залежить від бажання і мотивації клієнта. Та я з ним завжди на зв'язку.



А це запорука того, що пацієнт в подальшому буде жити та мати повноцінне життя, - коментує керівник обласного протитуберкульозного диспансеру Галина Горенко.

Він мені вчора казав: «Якби не соціальний працівник, я б не жив...». А я кажу: якби не проект HealthLink, я б і не дізналася, що є Назар, який потребує допомоги і втратив бажання жити. Нехай в нього все складеться якнайліпше, - щиро каже Тетяна Безим'янна.

- Дійсно, дуже часто бувають такі ситуації, коли одному лікарю, або медичній сестрі дуже складно впоратись самим з такою проблемною ситуацією. Багато наших пацієнтів із незахищених верств населення, з наявністю багатьох соціальних, побутових проблем. А ще потрібно розуміти, що в нашому суспільстві, на жаль, ще дуже високий рівень стигми та дискримінації (упередженого ставлення) до тих, хто захворів на туберкульоз. І такий пацієнт це відчуває і «закривається», залишається один на один зі своїми проблемами, не бачачи виходу з ситуації, що склалася. Ось тут на допомогу медичному працівнику і потрібні помічники - психологи, соціальні працівники.

Соціальна підтримка хворого на туберкульоз різко знижує ймовірність дострокового переривання хіміотерапії саме в групах ризику відриву від лікування. Завдяки мультидисциплінарному підходу до ведення хворих на туберкульоз, при якому медичні, соціальні працівники та психологи працюють разом, забезпечуючи кожному пацієнту персональну увагу і надання підтримки, необхідної для дотримання режиму лікування туберкульозу, вдається досягтивилікування.

Історія записана 6 серпня 2019 року

"Син не знає, що в нього ВІЛ. Батьки кажуть, що він приймає вітаміни"

Олександр та Мирослава майже одночасно дізналися, що ВІЛ-позитивні. У сімейному житті – майже п'ятнадцять років. Хто звернув із стежки любові не з'ясували, найперше - подумали про дітей та їхнє майбутнє.

- Тест на ВІЛ я робила дванадцять років тому у СНІД-центрі. Результату не дочекалася, адже ми тоді переїздили з-за кордон. Та згодом ми повернулися додому, в районний центр. У 2019 року моє здоров'я погіршилося – кашель і слабкість не давали зосередитися ні на роботі, ні на сім'ї. Я поїхала в лікарню на обстеження. Мені діагностували туберкульоз, який я потім лікувала в тубдиспансері, приймаючи жменями ліки. Під час лікування мені також діагностували ВІЛ-інфекцію. Коли з туберкульозом було майже завершено, мене перевели на амбулаторне лікування. Я знала, що вже не виділяю паличку Коха, тож безпечна. Додому летіла на крилах – скучила за дітьми, - розповідає Мирослава.

Власне, вдома вона розповіла чоловіку про свій ВІЛ-позитивний статус. Адже все частіше думала, чи немає в нього збою в імунній системі, чи здорові їхні діти.





- Ми поговорили спокійно, без сварок. Наступного дня поїхали в район тестуватися. У кабінеті «Довіра» рідні зробили експрес-тести. ВІЛ діагностували чоловіку і меншому сину, старший був здоровий, - продовжує жінка свою розповідь, додаючи, що в цей момент, вони потребували моральної підтримки.

- З Олександром і Мирославою ми познайомилися через кілька днів після того, як пройшов тестування чоловік. Розгублені, схвильовані, не знали, що робити далі. Олександр кілька днів не розмовляв із дружиною. У такі моменти важливо чути своїх клієнтів, прислухатися до їхніх тривог, а потім давати поради. Я проводила з цією сім'єю консультації, як прийняти ВІЛ-статус, як важливо бути підтримкою і опорою один в одного, що необхідно розпочати лікування АРТ-терапією, яка видається безкоштовно. Наголошувала, що вчасне діагностування ВІЛ-статусу та початок лікування гарантує довге і повноцінне життя. І вони мене почули. Олександр тоді сказав дружині: «Ми скільки років живемо разом, у нас діти, головне, щоб ми всі були живі-здорові», - розповідає Анна Мельниченко - соціальна консультантка проєкту «HealthLink» «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на Кіровоградщині».

Зараз всі троє приймають АРТ-терапію. Стан здоров'я Мирослави помітно покращився. У чоловіка і молодшого сина не було виражених симптомів, адже вони вчасно пройшли тестування і розпочали лікування.

- Син не знає, що в нього ВІЛ. Батьки кажуть, що він приймає вітаміни. Та хлопчик дорослішає і повинен знати, що це за ліки, як і коли їх правильно приймати, як бути безпечним. Тому зараз я починаю працювати з батьками по розкриттю ВІЛ-статусу дитині. Сподіваюся, що батьки прислухаються до моїх порад, адже вони дбають про майбутнє своїх дітей, - каже Анна Мельниченко.



Я намагався врятувати незнайомку, а врятував себе

Про ВІЛ-позитивний статус Валерій дізнався минулого року. Тоді він хотів допомогти незнайомій жінці, яка потребувала донорської крові.

Валерію 36 років. Проживає у невеличкому місті на Кіровоградщині. Працює на заводі. З дружиною тримають господарство, город. Мають двох дітей.

- Я прочитав у соціальних мережах, що жінці із тяжкою хворобою шукали донора крові. Наші групи крові співпадали. Я вирішив допомогти. Вранці сказав дружині, що йду в лікарню здавати кров. Проте в лікарні сталося неочікуване для мене. Коли мою кров взяли на перевірку захворювань, лікар мені через деякий час повідомив, що у мене ВІЛ-інфекція, тому я не можу бути донором. Я вперше про це почув! Не знав, як повертатися додому і що казати дружині. Не знав, чи є ліки від ВІЛ. В одну мить все життя пробігло перед очима – як діти дорослішають без мене, як дружина пораяється на дачі сама. Ой, як пригадаю зараз той стан, аж страшно стає, що могло бути, якби я тоді не знав про свій ВІЛ-позитивний статус, - розповідає Валерій свою історію інфікування.

Це сталося рік тому. Він зібрався із силами і сказав дружині про статус.

- Ми разом десять років. Двоє дітей. Мені важливо, щоб усі вони були здорові. Тому дружина теж здала тест на ВІЛ-інфекцію. Вона – здорова, а значить і наші діти здорові. Наталя мене прийняла з моїм ВІЛ-статусом. Наше життя ні в чому не змінилося. Стосунки збереглися. Я щодня приймаю АРВ-лікування. Про це мені часто каже дружина, підтримує і нагадує, коли здавати аналізи, - додає чоловік.

На допомогу цій сім'ї вчасно прийшла соціальна працівниця проекту HealthLink: «Прискорення зусиль України з метою подолання епідемії ВІЛ» Ольга Іваненко.



На допомогу цій сім'ї вчасно прийшла соціальна працівниця проекту HealthLink: «Прискорення зусиль України з метою подолання епідемії ВІЛ» Ольга Іваненко.

- Я підтримала Валерія одразу. Заспокоїла, що за умови приймання АРВ-терапії він буде жити повноцінним життям. Я пояснила, як жити з ВІЛ. Отримавши цю інформацію, йому стало легше сказати про ВІЛ дружині. І коли я розмовляла з його дружиною Наталею вона сказала: «У нас сім'я, у нас двоє дітей. Сталось, так сталось. Бар'єрів у наших стосунках немає», - каже Ольга Іваненко, яка здійснює соціальний супровід клієнта.

Історія записана 18 червня 2020 року

Спочатку був супротив...

Восени торік Максим дізнався, що в нього ВІЛ. Перші відчуття: настав кінець. Він боявся про свій діагноз говорити в голос, не знав, як відреагує сім'я. І можливо він би й досі залишився в такому стані, якби не отримав соціальний супровід в проєкті HealthLink «Прискорення зусиль України з метою подолання епідемії ВІЛ» за підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

- У мене з'явилися висипання на шкірі. Я одразу звернувся у лікарню. Пройшов обстеження. В тому числі і тест на ВІЛ. Тоді мені сказали про діагноз. У середині мене все перевернулося. Я думав, що це кінець мого життя. Я знав, що від цієї хвороби помирають, - розповідає свою історію 41-річний Максим: - Коли я сказав дружині і дітям, що в мене ВІЛ, одразу був супротив. Дружина почала думати, що зі мною щось станеться погане... Пізніше заспокоїлася.

Максим зізнається, що було не просто прийняти свій ВІЛ-позитивний статус. У лікарні йому порадили скористатися допомогою консультанта із соціального супроводу. Він погодився, адже потребував підтримки.

- Перше запитання, яке поставив мені Максим: «що це таке?». Я пояснювала, що ВІЛ – це вірус імунodefіциту людини, що з цим діагнозом люди живуть, що необхідно лише приймати АРВ-терапію, яка є в наявності і безкоштовна. І він мене почув. Вчасно став на лікування. Зараз пройшло півроку. Максим себе добре почуває, приймає лікування, працює. У нього немає депресивних думок, здоров'я налагодилося, - розповідає консультантка із соціального супроводу проєкту HealthLink Тетяна Сарана.

Історія записана 25 червня 2019 року





З ВІЛ можна жити безпечно!

Олександр - 25 років. Нещодавно він дізнався, що ВІЛ-позитивний. Відчай, шок і розгубленість, питання: «Як бути далі? Як сказати батькам?..» - це перші думки, які виникали.

До того, як дізнався про свій діагноз, хлопець розповідає, що навчався в училищі. Після його закінчення пішов працювати на завод. Відтоді, як вирвався з батьківського дому, його життя змінилося. Він не відчував контролю, вів «насичене» життя розвагами та нічними клубами, новими знайомствами.

- Від кого я інфікувався, навіть, не знаю. Адже у мене були незахищені стосунки, тобто презервативами я не користувався. У мене було декілька дівчат, у кого з них ВІЛ – я так і не знаю, - розповідає хлопець.

Він звернувся до лікаря з тієї причини, що на тілі з'явилися висипання. Прийшов до дерматолога, той одразу направив здати кров і пройти певні обстеження. А потім повідомили новину, від якої в Олександра стався шок і стрес.

- Мені зателефонували. Запросили прийти у лікарню. Я довго вагався: йти – не йти. Пішов. Сказали, що ВІЛ. Мовчання і шок. Не знав, як реагувати, що робити, як сказати батькам, адже я в них один син. Сказати, що в мене не буде дітей, а в них внуків?.. Адже так я спершу і думав. Сказати, що в мене смертельна хвороба? Адже я не знав, що зараз ВІЛ лікується! Я взагалі нічого не знав про ВІЛ..., - згадує Олександр.

У хлопця було багато запитань. Відповіді на них допомогла отримати соціальна працівниця проєкту Health-Link «Прискорення сталої відповіді епідемії ВІЛ/СНІД на Кіровоградщині».

- Коли прийшла інформація аналізу на ІФА, наш лікар-інфекціоніст запросила Олександра до себе. Йому запропонували допомогу соціального працівника. І він підписав заяву про соціальний супровід. Після цього – мені повідомили про ВІЛ-позитивного пацієнта. Я йому зателефонувала, представилася. Пояснила, що можу відповісти на всі його питання. Після цього почалася дуже довга розмова... І не одна, адже мені потрібно було вивести його із шоку. Олександр - хороший і слухняний син, але як тільки він опинявся без батьківського піклування, став безтурботним і безрозсудним, - розповідає про свого клієнта соціальний працівник Ольга.

- Я погодився на розмову і підтримку. З Ольгою ми зустрілися на вулиці. Сиділи на лавочці і спілкувалися. Я дізнався від неї, що це раніше ВІЛ-інфекція була смертельною хворобою, навіть не було лікування, а зараз же все нормально – є АРВ-терапія. Якщо її не приймати – можуть розвинутися супутні захворювання, зокрема, туберкульоз. З ВІЛ можна жити! – каже хлопець, як соціальна працівниця допомогла йому повірити у себе.

Про свій ВІЛ-статус він сказав батькам. Вони були дуже збентежені, та їм соціальна працівниця Ольга теж надала допомогу і необхідну інформацію з приводу захворювання.

- З його мамою я спілкувалася двічі, адже після першої розмови через хвилювання вона не все зрозуміла, - уточнює соцпрацівниця.

Відтепер Олександр приймає лікування, веде захищені стосунки та будує плани на майбутнє.

- Я терапію приймаю щодня о 12 годині. За таблетками приїжджаю у Кропивницький. Ліки мені видали спочатку на місяць. Як закінчаться препарати, мені сказали приїздити за ними за п'ять днів. Потім я їх отримуватиму на довший період - на три місяці. Я буду пити терапію – у мене все буде нормально! Якби не допомога соціальної працівниці, не знаю, чи зумів би я сам справитися із своїми думками, чи став би на терапію, чи не накоїв би дурниць. Я відчуваю підтримку, я не сам, – каже клієнт проєкту.

Історія записана 10 вересня 2018 року



«Він, вона, ВІЛ»
Збірка історій

Автор історій: Вікторія Семененко.
Фотограф: Олена Непотенко.
Фотостудія «Live View».

Підписано до друку 23.09.2020.
Формат 230x490/2
Папір крейдований.
Друк офсетний.
Гарнітура Univers Medium.
Умовних друкованих аркушів 5.2
Наклад 100 шт.

**Приходь і тестуйся на ВІЛ.
Безкоштовно, безпечно, конфіденційно!**

**Адреса БО «100 відсотків життя. Кропивницький»:
м. Кропивницький, вул.Преображенська,2 (будинок побуту),
6 поверх, каб. 610-614.
Телефон: (0522) 24-69-04.**

Або запитай тест у свого сімейного лікаря!

